

KÚRIA

Bfv.II.1541/2014/8.szám

A Kúria Budapesten, a 2015. április 16. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatalos személy elleni erőszak büntette és más bűncselekmény miatt folyamatban volt büntetőügyben a terhelt felülvizsgálati indítványát elbírálva a Nagykováti Városi Bíróság 12.B.104/2011/8. számú és a Budapest Környéki Törvényszék, mint másodfokú bíróság 1.Bf.93/2012/17. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Nagykováti Városi Bíróság a 2011. november 5. napján megtartott tárgyaláson kihirdetett 12.B.104/2011/8. számú ítéletében a terheltet bűnösnek mondta ki hivatalos személy elleni erőszak büntetében (1978. évi IV. tv. 229.§ (1) bek.) közúti veszélyeztetés büntetében (1978. évi IV. tv. 186.§ (1) bek.) és segítségnyújtás elmulasztásának büntetében (1978. évi IV. tv. 172.§ (1) bek., (3) bek. I. fordulat) amiért őt - mint visszaesőt - halmazati büntetésül 3 év börtönre, 4 év közügyektől eltiltásra és 3 év közúti gépjárművekre vonatkozó járművezetéstől eltiltásra ítélte. Kizárta őt a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből.

A városi bíróság ítélete ellen a terhelt és védője által felmentésért, illetőleg enyhítésért bejelentett fellebbezések alapján másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék a 2013. október 30. napján megtartott nyilvános ülésen meghozott

1.Bf.93/2011/17. számú ítéletével a városi bíróság ítéletét annyiban megváltoztatta, hogy a hivatalos személy elleni erőszak büntetettét az 1978. évi IV. tv. 229.§ (1) bekezdés I. fordulat és (8) bekezdés szerint minősítette, a terhelt bűnösségének megállapítását segítségnyújtás elmulasztásának büntetettében (1978. évi IV. tv. 172.§ (1) bek., (3) bek. I. fordulat) mellőzte. A terheltre halmazati büntetésből kiszabott főbüntetés tartamát 1 év 6 hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 3 évre, a közúti járművezetéstől eltiltás tartamát 2 évre enyhítette, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkezéseit helybenhagyta.

A Nagykáta Városi Bíróság első fokú ítélete tényállásának történeti része szerint a terhelt a Győri Városi Bíróság B.623/2005/11. számú ítéletével kiszabott 1 év 6 hónapi börtönbüntetésének letöltését önként nem kezdte meg, ezért vele szemben a Győri Városi Bíróság elfogatóparancsot bocsátott ki. A terhelt a hatóságok elől elrejtőzött, és a barátjától bérelt ingatlanban lakott akkori élettársával.

2009. november 22. napján az N.-i Rendőrkapitányságra bejelentés érkezett arra vonatkozóan, hogy a fenti ingatlanon lopott autókat bontanak. A bejelentés nyomán a helyszínre a Rendőrkapitányság állományába tartozó G. I. rendőrzászlós és B. K. rendőrfőtörzsőrmester mentek intézkedni, közülük B. K. rendőri egyenruhában, míg G. I. civil ruhában volt. A rendőrök az ingatlanhoz szolgálati gépjárművel - rendőrautóval - érkeztek.

G. I. az ingatlan elektromos működtetésű tolókapuján található feszítésen keresztül nézett be az udvarra, ahol a terheltet és élettársát látta, kiáltott nekik, hogy menjenek oda hozzá, ennek ők nem tettek eleget, a rendőrségi gépjárművel ezt követően a rendőrök hangjelzést adtak.

Ezután a terhelt és élettársa beültek az udvaron lévő Volkswagen Transporter típusú gépjárműbe, majd azzal a kapuhoz mentek, a járművet a terhelt vezette.

Ekkor G. I. szolgálati igazolványának felmutatása mellett közölte, hogy kik ők, illetve milyen céllal érkeztek az ingatlanhoz. A terhelt neki más néven mutatkozott be, majd a tolókapu műszaki hibájára hivatkozva azt mondta, hogy nem tudja őket az ingatlanra beengedni, megtagadta azt is, hogy ő menjen ki a rendőrökhöz. G. I. erre közölte, hogy az ingatlanra mindenképpen be fognak menni, illetve addig onnan nem lehet eltávozni, amíg az ingatlant nem ellenőrzi, valamint az ott lévők nem igazolják magukat.

Ezt követően - miután a terhelt a járműbe visszaült - G. I. a felfeszített tolókapu résén keresztül bement az ingatlanra, felszólította a terheltet, hogy a gépjárműből szálljon ki és igazolja magát, de e felszólításnak a terhelt nem tett eleget, ugyanakkor a nála lévő távirányítóval a tolókaput kissé kinyitotta, a résen keresztül B. K. is bement az udvarra.

Miután a terheltet ismételten eredménytelenül szólították fel arra, hogy igazolja magát, G. I. a Volkswagen Transporter a terhelt

felőli, résnyire lehúzott ablakán benyúlt, az ablakemelőt megnyomva az ablakot lejjebb engedte, hogy az ajtót ki tudja nyitni. Ekkor a terhelt nagy lendülettel tolatni kezdett a járművel, G. I.-nek pedig - mivel a bal keze és válla a jármű utasterében volt - szintén haladnia kellett a járművel, kb. 10 méter megtétele után tudott ellépni attól, eközben a visszapillantó tükör megütötte jobb kezének fejét, melynek következtében 8 napon belül gyógyuló zúzódásos sérülést szenvedett el.

Ezt követően a terhelt előremenetbe kapcsolta, majd a résnyire nyitott tolókapu irányába hajtott, a jármű és a kapu között álló B. K.-nak pedig el kellett ugrania a Transporter előtt, hogy az ne sodorja el őt.

A terhelt a tolókaput áttörve kihajtott az ingatlanról, őt a rendőrök a szolgálati gépjárművel megpróbálták követni, de szem elől tévesztették, a terhelt végül hátra hagyta a gépjárművet.

A Budapest Környéki Törvényszék másodfokú ítéletében e tényállást azzal egészítette ki, hogy a terhelt cselekményével megszegte a KRESZ 3.§ (1) bekezdés c) pontjában foglalt rendelkezést. Az ekként kiegészített tényállást megalapozottnak és a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt hiányosságoktól mentesnek, és ebből fakadóan a fellebbezési eljárásban irányadónak tekintette.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a terhelt nyújtott be felülvizsgálati indítványt. Indítványában a terhelt elsődlegesen felmentését, másodsorban az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, harmadsorban büntetése enyhítését kérte. A terhelt álláspontja szerint őt megfelelő bizonyítékok hiányában ítélték el, a közúti veszélyeztetés miatti elmarasztalása kapcsán hivatkozott arra, hogy cselekményét 2 és fél méter magas kőfallal védett magánterületen követte el, a sértett az események során sérülést nem szenvedett, sérülése a tényállásban írt módon nem keletkezhetett, ugyanakkor ő nem volt tisztában azzal, hogy vele szemben intézkedő hivatalos személyek járnak el, a rendőri intézkedést jogszerűtlennek és szakszerűtlennek tartotta.

A Legfőbb Ügyészség BF.1775/2014/1. számú átiratában a terhelt felülvizsgálati indítványát részben a törvényben kizártnak, részben alaposnak jelölte meg. Az átiratban foglaltak szerint törvényben kizárt a terheltnek minden olyan hivatkozása, amely a jogerős ítéletben rögzített tényadatoktól eltérő tényeken alapul, mivel a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás irányadó és az nem támadható, miként a bíróságok bizonyítékokat értékelő tevékenysége sem. A rendőrök intézkedése az irányadó tényállásban foglaltak alapján jogszerű és szakszerű volt, az intézkedés jellegével és az intézkedők személyével a terhelt tisztában volt, ezért bűnösségének megállapítása a hivatalos személy elleni erőszak büntetőjében törvényes.

Tévesnek tartotta azonban a Legfőbb Ügyészség azt, hogy a bíróság a terhelt cselekményét közúti veszélyeztetés büntettének is minősítette. Az első fokú ítélet meghozatala időpontjában e minősítés helyes volt, azonban a cselekmény elbírálásakor hatályos Btk.234.§ (1) bekezdéséből és 240.§ (1) bekezdéséből következően az ingatlan udvarán megvalósított 8 napon belül gyógyuló sérülést okozó, más életét, testi épségét közvetlenül veszélyeztető közlekedési szabályszegés alapján a közúti veszélyeztetés vétsége már nem lett volna megállapítható, mivel a 240.§ (1) bekezdése értelmében e minősítésnek a legalább súlyos testi sértés, vagy halál okozása lett volna az előfeltétele. A terhelt közlekedési bűncselekménye ezért az elbíráláskor hatályban volt büntetőtörvény alapján már nem volt bűncselekmény. A Legfőbb Ügyészség ezért - utalva a BH 1995.380 számon közzétett eseti döntésben kifejtettekre - a terhelt cselekménye kizárólag hivatalos személy elleni erőszak büntettekénti minősítését tartotta lehetségesnek. Rámutatott arra is, hogy a másodfokon eljáró bíróság tévesen minősítette e cselekményt az 1978. évi IV. tv. 229.§ (8) bekezdése szerint - az elkövetéskor hatályos törvény csak a (2) - (4) bekezdésekben meghatározott bűncselekményeket minősítette súlyosabban - e bűncselekményre az elkövetéskor hatályos törvényt látta alkalmazandónak. Összességében a támadott határozat megváltoztatását, a terhelt cselekménye 1978. évi IV. tv. 229.§ (1) bekezdésébe ütköző hivatalos személy elleni erőszak büntettekénti minősítését, a közúti járművezetéstől eltiltás mellőzését, egyebekben viszont a megtámadott határozat hatályában fenntartását indítványozta.

A terhelt és védője a legfőbb ügyészi átiratban foglaltakra észrevételt nem tett.

- . -

A terhelt felülvizsgálati indítványa alapján eljárva a Kúria a Be.423.§ (4) és (5) bekezdése értelmében a felülvizsgálati indítvánnyal támadott határozatot a terhelt által megjelölt okból, valamint a hivatalból vizsgálandó, a Be.416.§ (1) bekezdés c) pontjában felsorolt eljárási szabálysértések szempontjából bírálta felül, a Be.420.§ (1) bekezdése szerint tanácsulésen.

Felülbírálata során a Kúria az említett körbe eső, hivatalból vizsgálandó eljárási szabálysértést nem észlelt. A terhelt felülvizsgálati indítványát - a Legfőbb Ügyészség álláspontjával egyezően - részben a törvényben kizártnak, érdemben felülbírálható részében pedig - e körben már a Legfőbb Ügyészség álláspontjától eltérően - alaptalannak találta.

Helytállón mutatott rá átiratában a Legfőbb Ügyészség arra, hogy a terhelt felülvizsgálati érvei e jogorvoslati eljárás keretei között

érdemben túlnyomórészt nem vizsgálhatók. A felülvizsgálat ugyanis rendkívüli jogorvoslati eljárás, a felülvizsgálati indítvány előterjesztése - szemben pl. a fellebbezéssel, mely bármely okból megengedett - kizárólag a törvényben meghatározott okokra alapítható. A felülvizsgálati okokat a Be.416.§ (1) bekezdése tételesen felsorolja, a felülvizsgálati okok itt megjelölt köre nem bővíthető. A Be.423.§ (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, a felülvizsgálati indítványban a jogerős határozat által megállapított tényállás nem támadható. A Be.419.§ (1) bekezdése értelmében alkalmazandó Be.388.§ (2) bekezdése a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítás lehetőségét kizárja.

Az ismertetett törvényi rendelkezésekből következően a felülvizsgálati okként a Be.416.§-ában megjelölt jogkérdések kizárólag a jogerős ítéletben rögzített tények alapján bírálhatók felül. Az e tényállásban rögzítettek vitatása, az ott írtakkal ellentétes vagy ott nem szereplő tények állítása nem megengedett. Nem tehetővé vitássá a bizonyítékok mikénti értékelése, a tényállás megállapításához vezető bírói értékelő és mérlegelő tevékenység sem.

A Kúria ezért érdemben nem foglalkozhatott a terheltnek a tényállást érintő kifogásaival, irányadónak kellett tekintenie a tényállásnak azt a megállapítását, hogy a cselekménye elkövetése előtt a terhelttel G. I. szolgálati igazolványának felmutatása mellett közölte, hogy kik ők és milyen céllal érkeztek az ingatlanhoz. Ugyancsak az irányadó tényállás része, hogy a visszapillantó tükör megütötte a sértett jobb kézfejét és neki 8 napon belül gyógyuló zúzódásos sérüléseket okozott. A terheltnek a hivatalos személy elleni erőszak büntettét felrovo megállapítást kifogásoló érvei ezért a jogerős határozatban rögzítettektől eltérő tényadatokon alapulóak, ezért érdemben nem vizsgálhatók, vagyis a törvényben kizártak

Érdemi felülvizsgálatot eredményezőek viszont - a Legfőbb Ügyészség által hivatkozottak tükrében is - a terheltnek a közúti veszélyeztetés büntettét felrovo rendelkezést érintő kifogásai, itt is rögzítve, hogy szigorúan az ítéletben rögzített tényadatok mellett.

A Be.416.§ (1) bekezdés b) pontja értelmében ugyanis a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen felülvizsgálatnak van helye, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése, a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki.

Mivel e felülvizsgálati okot megalapozó anyagi jogi szabálysértés lehet a büntetőtörvény időbeli hatályára vonatkozó rendelkezések megsértése is, előljáróban szükséges rögzíteni, hogy a terhelt

cselekménye elkövetésére 2009. november 22-én, cselekménye jogerős elbírálására 2013. október 30. napján került sor. E két időpontban különböző büntető törvénykönyv volt hatályban: a cselekmény elkövetésekor az 1978. évi IV. tv. (a továbbiakban: korábbi Btk.), míg a cselekmény elbírálásakor a 2013. július 1-jén hatályba lépett 2012. évi C. tv. (a továbbiakban: új Btk.).

Mindkét törvény a 2.§-ában határozza meg a büntető törvény időbeli hatályára vonatkozó szabályokat, melyek jelen ügyet érintő lényege azonos: a bűncselekményt az elkövetése idején hatályban lévő büntetőtörvény szerint kell elbírálni, ha azonban a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntetőtörvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új büntetőtörvényt kell alkalmazni. E szabályozás alkalmazásakor tehát a főszabály az elkövetéskori törvény alapulvétele, az új rendelkezések alkalmazása kizárólag a kivételképpen - és a terhelt érdekében - meghatározott esetekben lehetséges.

Az e körben kialakított bírói gyakorlat következetes abban a tekintetben, hogy az eltérő büntetőtörvények alkalmazása túlnyomórészt vagylagos, tehát azonos terhelt tekintetében vagy kizárólag az elkövetéskor hatályos, vagy kizárólag az elbíráláskor hatályos büntetőtörvény rendelkezései alkalmazandók, a két törvény „kevert” alkalmazása nem megengedett.

A bíróságnak e körbeni álláspontja kialakításakor egy adott terhelt valamennyi cselekménye teljes körű értékelését el kell végeznie mindkét törvény alapján, majd állást kell foglalnia abban a kérdésben, hogy az új büntetőtörvény enyhébb elbírálást lehetővé tesz-e. Igenlő válasz esetén ez utóbbi, egyéb esetekben a cselekmény elkövetésekor hatályos törvény alkalmazandó.

Miként a büntetőtörvény szabályainak többsége, az időbeli hatályt meghatározó is egy bűncselekményt, egy cselekményt alapul vevő. Több cselekmény, több bűncselekmény esetén a bírói gyakorlatnak kell kialakítania a törvény időbeli hatályára vonatkozó szabály mikénti alkalmazásának elveit. A Legfőbb Ügyészség által is hivatkozott BH 1995.380 számon közzétett eseti döntés is tükrözi a Kúria (korábban Legfelsőbb Bíróság) által kialakított gyakorlatot. Az e határozatban rögzítettek szerint:

„A Btk. 2. §-a főszabályként írja elő, hogy a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban levő törvény szerint kell elbírálni. Ez a büntetőtörvény visszaható erejének kizárását jelenti, amelyhez képest az idézett törvényhely második mondata csupán a büntetőjogi felelősség megszűnése, illetőleg enyhülése esetén enged kivételt akként, hogy amennyiben a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új törvényt kell alkalmazni.

A Btk. 2. §-a tehát az elkövetéskor hatályos és az elbírálás időpontjában már hatályba lépett új törvény - amelyen a büntető törvénykönyv általános és különös része egységesen értendő - alkalmazásának kérdését alapvetően nem a terhelt személyéhez kapcsolva, hanem a vád tárgyát képező bűncselekményre konkretizálva szabályozza. Ebből következően a Btk. 2. §-a szerinti időbeli hatály érvényesülését - akár egy, akár több (egymással halmazatban álló) cselekményről van szó - bűncselekményenként kell vizsgálni, elsőként azt, hogy az új törvény értelmében is bűncselekmény-e a vád tárgyává tett cselekmény. Amennyiben már nem, a Btk. 2. §-a második mondatának első fordulatából kitűnően az új törvény alkalmazása kötelező. Ez esetben e cselekmény miatt a büntetőeljárás - a Be. 13. §-ának a) pontjában jelzett akadályra tekintettel - nem folytatható, azt meg kell szüntetni vagy a terheltet az ellene emelt vád alól fel kell menteni. Éppen azért ilyenkor fel sem merülhet annak a mérlegelése, hogy az elbírálás szempontjából melyik törvény az enyhébb.

Ha viszont az elkövetéskor fennálló büntetőjogi felelősség az új törvény szerint sem szűnt meg, a „rég” és az „új” törvény teljes összevetésével kell megállapítani, hogy melyik eredményez enyhébb elbírálást, figyelemmel a Btk. 2. §-a második mondatának második fordulatára. Ebben a vonatkozásban az ítélkezési gyakorlat az elkövetéskori és az új törvény kombinatív alkalmazását kerülendőnek tartja, amelyet (több bűncselekmény egy eljárás keretében történő elbírálása esetén) az indokol, hogy a halmazatban álló cselekményekért a Btk. 85. §-ának (1) bekezdéséből következően egy - halmazati - büntetést kell kiszabni, illetőleg egységesen kell intézkedést alkalmazni, ez pedig ha eltérő büntetőjogi szabályozásra épül - egyrészt a büntetéskiszabási tevékenység áttekinthetetlenségét idézheti elő, másrészt - amennyiben a jogszabályok összhangja nem teremthető meg - jogtechnikai nehézséget okozhat. Ez utóbbi probléma természetesen kiküszöbölhető az eljárások elkülönítése révén (minthogy ilyenkor az egyes cselekményenként vizsgálandó az alkalmazandó törvény), az a tény pedig, hogy az új törvény szerint a vádban foglalt egyik magatartás már nem bűncselekmény: szintén szükségtelenné teszi a jogszabályok összehatásukban történő egybevetését, minthogy a jelzett cselekmény tekintetében az együttes elbírálás ugyancsak kizárt, így a halmazati büntetés, illetve egységes intézkedés szempontjai értelemszerűen nem kerülhetnek előtérbe."

Az itt ismertetetkekből is következően, amennyiben a bíróság a terhelt több cselekményét bírálja el, az időbeli hatály kérdésében döntéskor első lépcsőben vizsgálandó, hogy valamely cselekmény tekintetében büntethetőségi akadályra figyelemmel (az eseti döntés meghozatala idején hatályos 1973. évi I. tv. - az akkor hatályos Be. - 13.§ a) pont, a jelenleg hatályos Be. Ezzel teljesen azonos 6.§ (3) bekezdés a) pont) helye van-e a eljárás megszüntetésének vagy a terhelt felmentésének, igenlő esetben a felmentő vagy

megszüntető rendelkezés meghozandó, ezt követően azonban a terhelt valamennyi fennmaradó cselekménye tekintetében a két büntető törvény valamelyikének rendelkezései kizárólagosan alkalmazandók.

Az eseti döntés alapját képező ügyben a bíróság a terhelt több cselekménye anyagi halmazatát bírálta el. A jelen ügyben viszont a terhelt egyetlen cselekménye alaki halmazat megállapítását eredményezi, mely kapcsán az eseti döntés felmentést, megszüntetést érintő megállapításai nem értelmezhetők. Alaki halmazat megállapítása esetén ugyanis az egyetlen cselekmény egy vagy több bűncselekménykénti minősítése nem a bűnösség, hanem a minősítés körébe eső jogkérdés, az e körbeni esetleges téves álláspont kialakítása a későbbiekben felmentést vagy megszüntetést nem indokol, kizárólag az eltérő minősítés lehetősége merülhet fel. (Megjegyzendő: átiratában maga a Legfőbb Ügyészség is jelzi, hogy a terhelt terhére rótt hivatalos személy elleni és közlekedési bűncselekménye egymással alaki halmazatban állt, az alaki halmazatban álló cselekmények eltérő minősítése pedig a bűnösség körét nem szűkíti, ezért a közlekedési bűncselekmény tekintetében felmentő rendelkezést nem kell hozni.) A Kúria a kifejtettekből következően megállapította, hogy a büntetőtörvény időbeli hatályának vizsgálata körében felmentő vagy megszüntető rendelkezés meghozatala nem vált szükségessé, ezért második lépcsőben elvégezte a terhelt cselekménye jogi értékelését mindkét büntető törvény rendelkezései alkalmazásával.

A jogerős ítéletben - a másodfokú bíróság által az időközbeni jogszabály-változás és a Btk.2.§-ának említése nélkül - alapul vett elkövetéskor hatályos Btk. rendelkezései szerint a 186.§ (1) bekezdésébe ütköző közúti veszélyeztetés büntettekénti minősítés törvényes, mivel a 191.§ (1) bekezdése értelmében a közúton elkövetett bűncselekményekre megállapított rendelkezéseket kell alkalmazni akkor is, ha a közúti járművezetésre vonatkozó szabályok megszegése nem közúton okoz sérülést vagy halált. (E rendelkezés miatt nem vezethet eredményre a terheltnek az a hivatkozása, hogy cselekményét nem közúton, hanem egy ingatlan udvarán követte el.) Téves viszont a hivatalos személy elleni erőszak büntettének másodfokú bíróság általi minősítése, mivel a 229.§ (8) bekezdésében írtak az (1) bekezdésbe ütköző cselekményt az elkövetés időpontjában nem minősítették. (Kizárólag a (2)-(4) bekezdés szerinti bűncselekményt, az (1) bekezdés szerinti cselekményt majd csak 2010. július 23-ától kezdődően.)

A terhelt cselekménye ebből következően az elkövetésekor hatályos Btk. rendelkezései szerint a 229.§ (1) bekezdése és a 186.§ (1) bekezdése szerint minősül, egyenként 3 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett. A terhelttel szemben alkalmazható halmazati büntetési tételkeret a 85.§ (3) bekezdésének alapulvétele mellett a szabadságvesztési minimumtól 4 és fél évig terjedő.

A jogerős elbírálás idején hatályos 2012. évi C. tv. rendelkezései szerint a terhelt cselekménye közlekedési bűncselekményként nem lenne minősíthető. A 234.§ (1) bekezdése szerinti közúti veszélyeztetés ugyanis közúton vagy közforgalom elől el nem zárt magánúton követhető el, és az értelmező rendelkezést tartalmazó 240.§ (1) bekezdése szerint a közúton elkövetett bűncselekményekre megállapított rendelkezéseket akkor lehet alkalmazni, ha a közúti járművezetésre vonatkozó szabályok megszegése nem közúton legalább súlyos testi sértést vagy halált okoz. A 8 napon belüli sérülést okozó cselekmény ekként közlekedési bűncselekményt nem minősíthető. A terhelt cselekménye ezért kizárólag a 310.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti hivatalos személy elleni erőszak bűntetteként lenne minősítendő, melyet a törvény 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyeget. Nem figyelmen kívül hagyva azt a körülményt sem, hogy a terhelt egyik szabályozás szerint sem lenne feltételes szabadságra bocsátható, egyértelműen rögzíthető a büntetési tételkeretek összevetése alapján, hogy a terhelt esetében a cselekménye elbírálásakor hatályos törvény rendelkezése enyhébb elbírálást nem eredményezne, ekként a cselekménye elkövetésekor hatályos Btk. alkalmazása a büntetőtörvény időbeli hatályára vonatkozó rendelkezéseket nem sértette.

A jogerős ítéletben alkalmazott minősítést illetően anyagi jogi szabálysértésként kizárólag a hivatalos személy elleni erőszak bűntettének a korábbi Btk. 229.§ (8) bekezdése szerinti minősítése jelentkezik, a törvénytörő minősítés azonban törvénytörő büntetés kiszabását nem eredményezte. A másodfokon eljáró bíróság által jelentős mértékben enyhített büntetés a Kúria álláspontja szerint arányos, a büntetéskiszabási elveknek megfelelő, ezért a minősítési törvénytörés a jogerős határozat megváltoztatását nem eredményezheti, annak pusztán rögzítése szükséges.

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria a felülvizsgálati indítvánnyal támadott határozatot a Be.426.§-a alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 3.§-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. §-a (4) bekezdésének a b) pontja zárja ki.

A Be. 418.§-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421.§-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetőleg a korábbival, azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Kúria mellőzheti.

Budapest, 2015. április 16.

Dr. Katona Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Kiss Sándor s.k. előadó
bíró, Dr. Feleky István s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő
Bné